

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **A. A.**, nar. X, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Hradec Králové, Věkoše 416**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. února 2017, č. j. KRP-17734-10/ČJ-2017-050022, o zajištění za účelem správního vyhoštění,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10 – Vršovice, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na bankovní účet číslo 9504399001/5500, vedený u Raiffeisenbank a.s., pod VS: 8217.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadal včas podanou blanketní žalobou shora uvedené rozhodnutí žalované, kterým **bylo rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále také jen „zákon č. 326/1999 Sb.“** Nebo („zákon o pobytu cizinců“). **Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody dle § 125 odst. 1 citovaného zákona.**

V doplnění žaloby prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce žalobce uvedl, že žalobu podává z důvodu, že žalovaná nedostatečně a nesprávně vyhodnotila možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se zabývala možností uložení zvláštních opatření podle ustanovení §§ 123b a 123c na straně 6 a násl. s odůvodněním: „Správní orgán na základě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 1 As 132/2011-51 zvažoval, zda ve Vašem případě nebude postačovat k dosažení účelu, tj. správního vyhoštění uložení zvláštních opatření stanovených v § 123b zákona č. 326/1999 Sb. V první řadě je nutno konstatovat, že v případě řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem ve věci, kdy správní orgán žádné důkazní řízení nekoná a vychází pouze ze skutečnosti, které mu jsou známy, nebo které během řízení vyšly najevo. Je nesporné, že jste předložil při pobytové kontrole doklad, o němž jste věděl, že je pozměněn a na území schengenského prostoru jste pobýval, ačkoliv Vám byl pobyt pravomocným rozhodnutím zakázán. Zákon č. 326/1999 Sb. připouští tři formy zvláštních opatření ve smyslu § 123b citovaného zákona. První formou je povinnost cizince oznámit adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Další formou zvláštních opatření je složení finančních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo, peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky, nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území. Poslední formou je povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené. Pokud z Vašeho předchozího jednání vyplývá, že Českou republiku nechcete opustit, neboť opakovaně podáváte žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ačkoliv Vám tyto byly zamítnuty, a na území pobýváte bez platného cestovního dokladu, kdy se prokazuje průkazem totožnosti, který jste si pozměnil výměnou fotografie, maříte výkon úředního rozhodnutí, nedáváte záruku, že budete plnit povinnosti stanovené policií v rámci mírnějších forem rozhodnutí. Skutečnost, že chcete v České republice zůstat a neopustit ji, jste potvrdil v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení. Je nutné konstatovat, že osoba, která vědomě a úmyslně porušuje právní předpisy nebo nerespektuje povinnosti jí uložené, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Příslušný správní orgán tedy dospěl k závěru, že Vaše důvěryhodnost je oslabena, a Vaše jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se na území České republiky budete skrývat a z území nevycestujete a tím zmaříte výkon úředního rozhodnutí. Správní orgán má za to, že uvedená zvláštní opatření by se zcela mýjela účinkem, a proto k jejich uplatnění nepřistoupil. Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že budete schopni plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Jak uvádí rozsudek Nejvyššího správního soudu 10 Azs 102/2016, nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona č. 326/1999 Sb. Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci zvláštních opatření nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu může cizince zajistit. Tento přístup by byl zjevně neúčelný. Správní orgán shledal ve Vašem jednání rozpor se zájmem společnosti na dodržení podmínek pro vstup a pobyt cizinců na území České republiky. Prokazování se padělaným dokladem je negativním jevem, ohrožující zájem státu na tom, aby platné právní předpisy byly dodržovány a aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují. Ve Vašem případě je oprávněný důvod se domnívat, že na území České republiky nebudete nadále respektovat orgány Policie České republiky. Uložení zvláštních opatření by tak ve Vašem případě bylo neúčelné, proto správní orgán přistoupil k závěru, jak je uveden ve výroku.“

Žalobce namítá, že žalovaná při posouzení možnosti využití zvláštních opatření vycházela pouze z toho, že žalobce nevycestoval v době po skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany a nijak se nezabývala specifickými okolnostmi jeho případu, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaná nesprávně vycházela z fikce žalobcovy nespolehlivosti pramenící ze skutečnosti, že žalobce nevycestoval z území České republiky (dále také jen „ČR“) v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, aniž by jakkoliv hodnotila to, že žalobce se dobrovolně ihned po uplynutí doby k vycestování dostavil přímo na pracoviště policie s úmyslem řešit svoji pobytovou situaci a poskytnout policii potřebnou součinnost. Nelze tedy dovozovat, že měl v úmyslu se skrývat a bez dalšího dospět k závěru o neúčelnosti eventuálního uložení zvláštních opatření. Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“), viz rozsudky ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57, v nichž se uvádí: *„Je tedy zřejmé, že smyslem zmiňované právní úpravy (čl. 15 odst. 1 návratové směrnice a zavedení tzv. zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců) byla snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění zahrnutím povinnosti správního orgánu provést úvahu o možnosti aplikace mírnějších opatření před tím, než přistoupí k samotnému zajištění cizince.“* Dle žalobce tak nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, což je i jeho případ. Upozornil na to, že NSS svým rozsudkem č. j. 5 Azs 20/2016 ze dne 28. 2. 2016 po předložení věci rozšířenému senátu výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území ČR po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí. Tím odpadl zásadní argument pro zajištění žalobce, bez bližšího posouzení míry pravděpodobnosti, že žalobce bude mařit výkon správního vyhoštění a nebude spolupracovat s žalovanou, a rozhodnutí o jeho zajištění je nepřezkoumatelné. Pokud by jej soud považoval za přezkoumatelné, žalobce zdůraznil, že v jeho případě bylo zřejmé, že není dán důvod k neuložení zvláštních opatření, jelikož je zřejmé, že žalobce spolupracuje s žalovanou, nehodlá se skrývat a mařit výkon správního vyhoštění, přičemž zvláštní opatření je možné i realizovat (to nezpochybnila ani žalovaná), tudíž jeho zajištění je nezákonné. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, souhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě ze dne 7. 4. 2017, které soudu postoupila spolu se správním spisem, nejprve zrekapitulovala, že žalobci bylo Policií ČR vydáno dne 22. 2. 2017 pod č. j. KRP-17409-23/ČJ2017-050026-SV rozhodnutí ve věci správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., neboť mařil výkon úředního rozhodnutí a na území pobýval bez platného cestovního dokladu a platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území byla správním orgánem stanovena na dva roky. Žalobce byl následně dne 22. 2. 2017 umístěn do zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách. Dne 23. 2. 2017 byla podána žalovaným žádost na Ředitelství služby cizinecké policie o zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění z území EU ve smyslu ust. § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb.

Dále uvedla, že **dne 6. 3. 2017 správní orgán obdržel žádost žalobce o dobrovolný návrat ve smyslu ust. § 123a zákona č. 326/1999 Sb.** Dne 5. 4. 2017 obdržela žalovaná od Ředitelství služby cizinecké policie písemný protokol **o realizaci správního vyhoštění žalobce, ke kterému došlo dne 3. 4. 2017** leteckou linkou Praha – Istanbul.

Žalovaná v bodě I. popsala důvody, které ji vedly k vydání rozhodnutí ve věci zajištění dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců rekapitulací zjištěného skutkového stavu věci:

Žalobci bylo dne 9. 10. 2012 vydáno Policií ČR rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu jednoho roku, které nabylo právní moci dne 16. 10. 2012. Od 16. 10. 2012 byl žalobce zaveden do evidence nežádoucích osob. V rámci uvedeného řízení o správním vyhoštění zahájeného dne 26. 7. 2012, žalobce tentýž den požádal o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím ministerstva vnitra ze dne 17. 12. 2013 mu nebyla mezinárodní ochrana udělena. Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 29. 9. 2014 žalobu žalobce zamítl, a Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost usnesením, které nabylo právní moci dne 22. 7. 2015. Žalobce následně dne 26. 8. 2015 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, řízení o této žádosti bylo rozhodnutím ministerstva vnitra ze dne 29. 11. 2016 zastaveno pro nepřípustnost. Krajský soud v Hradci Králové nepřiznal žalobcem podané žalobě odkladný účinek, uvedené usnesení nabylo právní moci dne 20. 1. 2017 a od této doby žalobci začala běžet 30 denní lhůta k vycestování (tj. do 19. 2. 2017). Byl mu vydán výjezdní příkaz. Dne 21. 2. 2017 se žalobce dostavil na Policii ČR, oddělení pobytových agend a chtěl řešit svůj pobyt na území ČR. Nepředložil žádný doklad totožnosti a nemohl prokázat oprávněnost svého pobytu v ČR. Žalobce byl zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR pro důvodnou obavu, že neoprávněně vstoupil na území ČR nebo zde neoprávněně pobývá. Po opětovné výzvě k předložení dokladů žalobce následně předložil průkaz totožnosti státního příslušníka Turecka, série P11, č. 431737, vydaný na jméno A. A., nar..., státní příslušnost..., o němž hlídka pojala podezření, že se jedná o pozměněný doklad totožnosti. Tato skutečnost byla potvrzena odborným vyjádřením č.j. KRPB-17911-1/ČJ-2017-050021 ze dne 22. 2. 2017. Téhož dne zahájil správní orgán se žalobcem správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států EU dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., neboť mařil výkon úředního rozhodnutí a na území pobýval bez platného cestovního dokladu a platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. V rámci řízení o správním vyhoštění byl se žalobcem téhož dne sepsán protokol o vyjádření účastníka řízení, v němž popsal svoji imigrační historii, vyjádřil se k předmětu věci, padělanému dokladu, o němž uvedl, že je pravý a ke svému neoprávněnému pobytu. Žalovaná vycházela i z vyjádření žalobce v rámci dřívějšího řízení o správním vyhoštění z roku 2012 (viz strana 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

Žalovaná ve svém vyjádření připomněla znění § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a uvedla, že v případě žalobce shledala naplnění kumulativních podmínek citovaného ustanovení. Oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění bylo žalobci doručeno dne 22. 2. 2017, současně žalovaná s poukazem na konkrétní okolnosti případu definovala skutková jednání žalobce, která jednak nasvědčují závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení a současně to, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu obsaženou v ust. § 124 odst. 1 písm. b) cit. zákona. Žalovaná zopakovala své odůvodnění ve věci zajištění, se závěrem, že zajištění za účelem správního vyhoštění žalobce na území je jediným opatřením, jak zamezit dalšímu protiprávnímu jednání žalobce, neboť žalobce opakovaně porušoval platné právní předpisy na úseku pobytu cizinců, neboť na území pobýval bez platného cestovního dokladu bez platného pobytového titulu, mařil výkon úředního rozhodnutí a policii se prokazoval pozměněným průkazem totožnosti. Za této situace byla důvěra žalobce, že se podrobí uloženým povinnostem a bude kooperovat s policií, velmi oslabena a bylo důvodné se domnívat, že

žalobce nebude respektovat jemu uložené správní vyhoštění a sám dobrovolně území neopustí.

K žalobní námitce o nedostatečnosti využití zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaná v bodě II. vyjádření připomněla příslušnou pasáž odůvodnění svého rozhodnutí (viz citace výše), v němž podrobně popsala důvody, pro které k uložení mírnějšího opatření nepřistoupila. Zdůraznila, že podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie zkoumá, zda uložením zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Žalovaná tedy vycházela z požadavku, kdy uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň že neexistuje obava, že by byl uložením mírnějšího opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná dospěla k závěru, že žalobce bude případný výkon správního vyhoštění mařit, neboť během pobytu na území se dopustil celé řady jednání, jež lze považovat za závažné, negativně zasahující do zájmů chráněných zákonem. Existuje tedy důvodná obava, že se sám dobrovolně nepodrobí rozhodnutí orgánu státní moci, že se před správním orgánem bude skrývat a tím mařit a ztěžovat ukončené řízení o správním vyhoštění, proto bylo namísto uložení mírnějších prostředků ve formě zvláštních opatření přistoupeno přímo k zajištění cizince. Žalovaná zopakovala, že dne 3. 4. 2017 byla provedena realizace správního vyhoštění žalobce z území členských států EU leteckou linkou do Turecka. Navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné, s tím, že souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., a to se souhlasem obou účastníků řízení. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba n e n í d ů v o d n á**.

Ze správního spisu vyplývají skutečnosti, které žalovaná podrobně uvádí v žalobou napadeném rozhodnutí a opakuje ve svém vyjádření k žalobě. Je zde založen Úřední záznam Policie ČR, odboru cizinecké policie, ze dne 21. 2. 2017, kam se žalobce dostavil dobrovolně, přičemž bylo zjištěno, že na území ČR pobývá bez platného dokladu; následně předložil „turecký občanský průkaz“, ohledně něhož vzniklo podezření, že jde o padělek, proto byl žalobce zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Následuje oznámení o zahájení správního řízení ze dne 22. 2. 2017 ve věci správního vyhoštění, usnesení o přiřazení tlumočnicka tureckého jazyka do řízení, z téhož dne Protokol o výsledku účastníka správního řízení. Z posledně jmenovaného dokumentu soud konstatuje, že žalobce popsal svoji azylovou historii jak uvedeno výše. K vazbám na území ČR uvedl, že zde má dva bratrance, v Jihlavě má pronajatý obchod s kebabem. K předloženému tureckému občanskému průkazu uvedl, že je jeho a pravý. Do Turecka se vrátit nechce, chce zůstat v ČR, líbí se mu zde. Dále je založena kopie rozhodnutí o předchozím správním vyhoštění ze dne 9. 10. 2012, kopie listin z azylových řízení žalobce na území ČR. Dále úřední záznam k prověrce zajištěné osoby, u níž je podezření z pozměněné identity ze dne 22. 2. 2017, výsledek hledání podle otisku prstů v systému EURODAC (se zjištěním shody o podaných žádostech o mezinárodní ochranu), výpis ze živnostenského rejstříku. Součástí správního spisu je i odborné vyjádření Policie ČR č. j. KRPH-17911-1/ČJ-2017-050021 ze dne 22. 2. 2017, se závěrem, že žalobcem předložený průkaz totožnosti je dokladem pozměněným. Z téhož dne měl správní orgán k dispozici závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, vypracované MV ČR. Dne 22. 2. 2017 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce na dobu dvou let a rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, a to na dobu 90 dnů, téhož dne byl umístěn

do zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách. Konečně je ve správním spise založena listina - žádost žalobce o dobrovolný návrat ve smyslu ust. § 123a zákona č. 326/1999 Sb. ze dne 6. 3. 2017, jakož i následné listiny o realizaci správního vyhoštění žalobce do Turecka, ke kterému došlo dne 3. 4. 2017 letecky.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Krajský soud po provedeném přezkoumání věci konstatuje, že jedinou žalobní námitkou je nedostatečné a nesprávné vyhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince dle § 123b zákona o pobytu cizinců ze strany žalované, a to s poukazem na skutečnost, že žalobce se dobrovolně dostavil na příslušné oddělení policie s úmyslem řešit svoji pobytovou situaci a poskytnout policii potřebnou součinnost.

Podle § 123b odst. 1 je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

Zákon o pobytu cizinců upravuje postupy vyhoštění a zajištění za účelem vyhoštění, přičemž policie musí posoudit, zda realizace vyhoštění cizince nebude ohrožena a této povinnosti bude možné bez jakýchkoliv problémů dostát. Za tím účelem Policie ČR provádí jednak zabezpečení cestovních dokladů cizince a dále provádí zabezpečení převzetí cizince druhou stranou – zde Tureckem. Z uvedeného důvodu musí pečlivě vážit, zda uložené vyhoštění (proti němuž žalobce nepodal odvolání) bude možné v dohodnutých termínech realizovat. Z napadeného rozhodnutí je v tomto směru zcela zřejmé, jaké důvody vedly žalovanou k rozhodnutí o zajištění žalobce. Žalovaná dle názoru soudu provedla individuální posouzení případu žalobce přezkoumatelným způsobem. Zmínila tři formy zvláštních opatření ve smyslu citovaného ustanovení a odůvodnila s odkazem na migrační historii žalobce a jeho působení na území ČR, že neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Žalobce se na policii dostavil „dobrovolně“ jen proto, že pozbyl legálnosti pobytu na území ČR z důvodu nepřiznání odkladného účinku žalobě ve věci mezinárodní ochrany a ve stanovené době neopustil území ČR, přičemž se opakovaně (již v roce 2012 a nyní) prokazoval pozměněným dokladem, o němž tvrdil, že je pravý, ač odborný posudek potvrdil opak. Soud neshledal v postupu Policie ČR v průběhu rozhodování o vyhoštění a zajištění žalobce za účelem vyhoštění žádného zásadnějšího pochybení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná svůj postup odůvodnila dostatečným a přehledným způsobem, a pokud uvedla, že u osoby, která vědomě a úmyslně porušuje právní předpisy nebo nerespektuje povinnosti jí uložené, nemůže spatřit dostatečnou záruku řádné spolupráce s policií a pokud označila

důvěryhodnost žalobce za oslabenou, s tím, že maření výkonu úředního rozhodnutí je možné, nelze jí takový závěr, dle názoru soudu, zásadnějším způsobem vytknout. Finanční záruku žalobce nenabídl. Odkaz na rozhodnutí NSS č. j. 10 Azs 102/2016 je v případě žalobce rovněž na místě. Krajský soud se ztotožnil s učiněným závěrem žalované, že žalobce jednal v rozporu se zájmem společnosti na dodržení podmínek pro vstup a pobyt cizinců na území ČR. Stejně tak i krajský soud vnímá jako negativní jev opakované prokazování se padělaným dokladem. Krajský soud po provedeném přezkumu uzavírá, že správní orgán při rozhodování o zajištění žalobce pečlivě posuzoval skutečnosti, které zajištění ve smyslu ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců odůvodňují, nepochybil ani při úvaze o nevyužití zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b cit. zákona, napadené rozhodnutí je v souladu i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, citovanou v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě.

Ze všech uvedených důvodů soud nespátřil opodstatněnost žalobních námitek, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.

Konečně z vyjádření žalované k žalobě je patrné, že žalobce požádal o dobrovolný návrat ve smyslu ust. § 123a zákona o pobytu cizinců, jakož i to, že dne 3. 4. 2017 došlo k realizaci správního vyhoštění žalobce do země jeho původu.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaná, která měla ve věci úspěch, žádné náklady řízení nepožadovala a podle obsahu spisu jí ani žádné náklady řízení nevznikly.

Žalobci byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta v požadované výši podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za dva úkony právní služby po 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné doplnění žaloby), tj. 6.200,-Kč, dva režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 600,-Kč. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty ve znění pozdějších předpisů. Částka daně 21% činí 1.428,-Kč. Celkem se tedy ustanovenému advokátovi přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: (nové s k a s a č n í s t í ž n o s t í)

Hradec Králové 13. duben 2017

JUDr. Ivona Šubrtová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Renata Vašatová